

Безсоння

Інна Рябченко

Шелестить опалим листям монотонність,
Деся неквапом твоє місто засина.
Я зі смутком в наші спогади загорнусь.
Я — одна!

І печаль моя в твоє вікно щоночі
Так мрячитиме — ти певно не заснеш.
Я розлуку намагаюся зурочить,
Ти — теж!

При дорозі потягається світанок,
Прохолодою безсоння обдало,
Ти прийдеш у осінь, наостанок —
Їй назло.